

kunde tage et saadant Hensyn, uden at det just blev uoverkommeligt for Statskassen. Det kunde indrettes saaledes, at de vedkommende fik saa meget mere Arbejde, som det ogsaa her antydes. De finde, at der var god Mening i, at de fik en bedre Betaling, og det kan jo heller ikke nægtes, at naar Københavns Kommune allerede nu ansætter sine Gymnastiklærere med 1,500 Kr. stigende til 3,000 Kr. og derefter giver dem Pension, er det ikke saa ubeskedent af disse Folk at bede om at komme op til 2,700 Kr., idet de ere villige til at paatage sig andet Arbejde end Gymnastik. De ville altsaa hjælpe til at udfylde nogle Timer, saa at der spares noget paa andre Steder, hvorved Udgiften for Statskassen ikke blev saa forfærdelig. Finansudvalget har i alt Fald ment, der var Grund til at tage Hensyn til disse Folk, og vi tillade os at anmode det høje Ting om at henvise dette Andragende til Kultusministeren.

Det næste Andragende er Nr. 78. Det er fra Bestyrelsen for „Hjælpeforeningen“ i Vejle om en aarlig Understøttelse af Statskassen til et Par hæderlige blinde Folk, som for Tiden bo i Vejle, L. S. Pode og Hustru. De have oprettet et Pensionat for blinde Kvinder. De have boet ude paa Landet tidligere og der haft et saadant Hjem. Nu ere de flyttede til Vejle og have for Tiden 9 blinde Kvinder i Huset, og de forlange i det hele for at have en saadan Kvinde 200 Kr. aarligt. Det er jo en meget billig Betaling, og man kan godt forstaa, at dette ikke kan bære sig. Der foreligger de bedste Anbefalinger fra forskellige Folk, som kende Ægteparret, og jeg kan for Resten for mit Vedkommende føje til, at jeg har kendt en blind Pige fra min Egn, som har opholdt sig der og været i i højeste Grad forføjet med den Behandling; hun fik. Der foreligger for det første et Svar fra Kirke- og Undervisningsministeriet af 19de Februar 1898 — det er af den Slags, som vi saa ofte træffe paa — hvoraf vi se, at vel har Ministeren afslaaet Andragendet, men afslaaet det med en saadan Motivering, at det deraf fremgaar, at Ministeren ikke principielt er uvillig til at gøre noget. Afslaget slutter nemlig med, at Ministeriet ikke „for Tiden“ ser sig i Stand til at foretage videre i Sagen. Det er en Anerkendelse af, at den Tid kunde maaske komme, da Ministeriet var i Stand til at foretage noget. Endvidere foreligger der en Anbefaling fra Sognepræsten i Vejle J. P. Melbye og en Anbefaling fra Borgmesteren i Vejle, Mad-

sen. Men desuden foreligger der en Anbefaling — og det forekommer mig, at det er den vægtigste Anbefaling — fra selve Forstanderen for Blindeinstituttet i København, Moldenhawer. Han skriver deri — Anbefalingen er kun paa et Par Linier, som jeg maaske maa give — at da det er ønskeligt, at der paa flere Steder i Landet maa opstaa saadanne smaa Hjem for blinde Kvinder, som det i Vejle, og da dette efter alles enstemmige Vidnesbyrd har udviklet sig paa en sund og god Maade, og de blinde Piger, som ere optagne der, føle sig i høj Grad tilfredse, vil Hr. Moldenhawer i høj Grad anbefale Sagen. „Jeg gør mig en Glæde, slutter han, af at anbefale Andragendet paa det varmeste.“ Hr. Moldenhawer er jo sagkyndig paa dette Omraade og kender maaske endog personlig de paagældende Personer, der vel sagtens ogsaa have været paa Blindeinstituttet, maaske i den Tid, han har været der, det ved jeg dog ikke noget om. Naar han anbefaler dette Andragende saa varmt og anser det for heldigt, at der var saadanne smaa Hjem, som kunde optage disse blinde Kvinder, forekommer det mig at være en meget vægtig Anbefaling for denne Sag. Derfor skal jeg paa det varmeste anbefale Sagen til Ministeren. Vi have ogsaa uden Omsnak fra Finansudvalget pure henvist dette Andragende til Ministeren.

Saa har jeg at omtale Andragendet under Nr. 84. Det er fra Haderup—Grove Sogneraad i Ringkøbing Amt om et rentefrit Laan af Statskassen paa 80,000 Kr. Dette Andragende er navnlig begrundet ved en Henviisning til, at Vejvæsenet er saa kostbart i denne ualmindelig store Kommune. Jeg skal ikke komme dybt ind paa dette Andragende. Vi have fundet, at det førte alt for langt, og have derfor ikke turdet indlade os paa at godkende det, men vi have dog ment, at der nok over for et saadant Sogn kunde være Grund til at yde nogen Hjælp navnlig til dets Skolevæsen. Vi have derfor foreslaaet at henvise dette Andragende til den højtærede Kultusminister, thi skal den paagældende Kommune hjælpes, hvad vi altsaa mene, der kan være god Grund til, bør det særlig være her. Vi have konfereret med den ærede Minister om dette — vi vide jo, hvilken Interesse han har for Skolevæsenet —, og han har over for Udvalget erklæret sig villig til at overveje, hvad der kan være at gøre for dette Sogn. Vi foreslaa derfor at henvise Sagen til den ærede Kultusministers Overvejelse, og vi haabe, at de ad den Vej kunne hjælpes